

Amíg tenger lesz

[2014. július]

akkor kidobni mindent,
ahogy elkezdted, eltörölni,
ne ismerhessél magadra.
ne tudd, ki vagy. ne emlékezz.
kimondani, hogy meghaljon.
csöpögjön, amíg valami lesz,
test amíg cseppfolyós lesz.
kezd a verklivel, ahogy tekert,
vagy a vasárnappal,
de lehet a domb is, a kert,
a sípoló mozdony árnyéka,
lehetnek a meanderek,
azok az álmok, amikben
hol marilyn monroe-t
takartad ki, hol mások barátnőit,
ahogyan ilyen epizódok
jöttek is később valóban (csúnya dolog volt,
mondogattad később, megdugni
mások nőjét, többet
ilyet nem, de igazából jólesett).
aztán a tévedések ahogyan
történeté váltak, a ruhadarabok
szobáról szobára, ahogyan
végiglapoztad magadban
minden reggel az elmúlt éjszakákat,
a lerajzollak, csak a csiklódat körei.
hogyan lettél semmirekellő disznó,
ha farkas harapott meg,
hogyan lettél érzéketlen, komédiás,
és hogyan nem merted bevallani,
hogy valójában élvezted.

daráld le őket mind. egyveleg
péppé a kávé, az újrakezdéseket,
a nyikorgó ágyakat, a tükürt
bármely fürdőszobában,
azt, ahogyan mindig valaki helyett
tudtál csak szeretni, ahogyan
hitelesítettél magadban és annyi nőben
perverziónak szentesítését. nem mintha
bánnád, de más idők következnek,
erről szól a só a gyomrodban.
lehet, hogy még perverzebbek,
de másak. rombold le athént,
thébát, lesbost, füstölj ki mindent,
isten istenen ne maradjon. a zaccot
a szívben, a gödröket legbelül, játékszabályaid
korinthoszi oszlopát cseréld kariatidára,
és állj a tető alá. aztán várj,
amíg megtörik a karcsú nőtest,
és te is por leszel. felejtse el
a féktelen potyázásokat, a zsandárok,
cseplin sírablását, minden szomorú divát,
a kolozsvári némafilmes ablakokat,
a páncokat. ne legyen konszenzus,
se kontraszt. zárd be a fényrekeszt.
folytasd a fényképekkel, a félretett sorokkal,
de a székeket és a szekrényeket is,
az almafáidat, a zongorát és a mozit,
a renoir-festményeket, amikre tízévesen
a rengeteg pornót, amire már alig,
a sórcsöndet, az utcát, a kaszkádok villanásait,
csinálhatsz egy nagy-nagy tüzet a feldúlt kertben,
aztán hagyd égni hét napon át,

és utána oltódjon ki minden. se hang,
se hamu. ne szólítson senki,
egyetlen női mell vagy láb se,
egy harisnya, egy nálad maradt rúzsos
cigaretacsikk, egy véres lepedő se.
egy beszélgetés, egy hasra kent hold se.
ahogy a füst is elhal, eleredhet
az eső. szórd ki minden dobozod
az utolsó cseppedig, aztán hadd
rajzolják a csiklót vagy a renoirt
a földre, amíg tenger lesz.

így akárki lehetsz. az első,
amit meglátsz, a kert. ültetni
nem neked kell, de nézz körül,
aztán valamit találj ki.

2009. nyár

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Horváth Előd Benjámin

Látó Szépirodalmi Folyóirat